

Tisti torek ... ali Očeta sem zatajila

Torek. Konec zadnje šolske ure. S prijateljicama se odpravljamo iz razreda, zmenjene smo, da gremo skupaj na avtobusno postajo. Po naključju pogledam skozi okno, spreleti me srh. »Saj to ni res! Kaj pa on počne tukaj?«

Po vseh pravilih bi morala biti svojega očeta vesela, še posebej, če je pravkar prišel s potovanja in je najprej prišel k meni, me počakal pred šolo ter si rezerviral popoldne le zame. A jaz se nekako ne morem niti nasmehni ob njegovem nenapovedanem prihodu. Kako pa naj se, ko pa se mi v trenutku, ko ga zagledam, po glavi začnejo poditi spomini na tisto neprijazno, ja, prav grobo pismo, ki mi ga je poslal z ravno tega potovanja, pa še na tisti dan, ko sem bila zadnjič pri njem na počitnicah in sem vstopila v dnevno sobo ravno takrat, ko si je ogledoval nek porno film, aja, pa še posebej na tisti dan, ko so me sošolke zasliševale o dejstvu, da moj oče piše erotične romane in brale odlomke iz ene takšnih njegovih knjig? Kako naj bom vesela svojega očeta, če me je ob njem strah, da ga ne razvezim? Če se mi njegovo početje gnusi in mi povzroča sramoto? Povejte mi, kako?

Sošolki očitno opazita, da sem ostala nekje zadaj, zato se začudeno ozreta in me vprašata, kaj je z mano. Samo skomignem z rameni in pohitim za njima.

Zakaj za vraga se mora vse to dogajati ravno meni? Zakaj se mora moj oče pojaviti ravno tisti dan, ko imam največ dela in sem že dogovorjena za skorajda vsako minuto dneva? Zakaj se mora pojaviti zmeraj v istih obrabljenih oblačilih, ki pravzaprav sploh ne zaslužijo več oznake oblačila, v tisti grozni večbarvni vetrovki, ki zgleda, kot da bi bila več let izpostavljena vetru in dežju, pa v tistih ogabnih blede vijoličnih kavbojkah, s tistim smrdljivim čikom v ustih, z grozljivo obrabljenim rumenim nahrbtnikom in z obrazom, ki si ga ni očitno obril že več mesecev? Bili so časi, ko sem se z drugačnim očetom postavljala pred drugimi, a ti časi so že davno mimo; zdaj bi se takrat, ko me drugi vidijo z njim, najraje pogreznila v zemljo, se naredila nevidno, samo da ne bi videli, da hodim okoli z njim.

Obujem se. Stojim zraven naše garderobne omarice in čakam sošolki, da se še onidve preobujeta.

Kaj naj naredim? Kako naj reagiram? Vesela ga nisem. Zopet mi je podrl vse načrte za ta dan. Če pa nočem tvegati zamere in še kakšnega neprijaznega pisma, se mu moram na široko nasmejati in ga potrpežljivo prenašati, dokler se ne odloči, da se mu mudi na avtobus. Ali ima to sploh kakšen smisel? Da si svojemu očetu ne upam povedati, kaj mislim in čutim, kaj mi je všeč in kaj ne, saj s tem vedno tvegam očitke, zamero in neusmiljeno kritiko?

Odpravimo se proti izhodu. Ustavimo se pri vratih, čakamo, da se učenci višjih letnikov začnejo hitreje pomikati proti vratom. Vidim ga, sloni na ograji pred šolo in zopet kadi.

Le zakaj me je moral pričakati pred šolo, in to ravno v času, ko je pred šolo tu največ učencev, še posebno mojih sošolcev in sošolk? Kaj ni nikoli niti pomislil na možnost, da bi mi lahko bilo nerodno zaradi njegove pojave, da bi se lahko sošolci norčevali, da mi je neprijetno, če me naslednji dan v razredu sprašujejo, kdo je bil tisti čez štirideset let star tip v klošarskih oblačilih, ki me je zadnjič pričakal pred šolo in s katerim sem potem hodila po mestu, jaz pa jim moram razlagati, da je bil to moj oče? Zakaj mora misliti le na to, da štrli iz povprečja, ne pa tudi na to, kako se ob njem počutimo drugi?

Končno pridemo iz šole. Sošolka se ozre okoli, me dregne s komolcem: »Ej, a ni tole tvoj fotr?« Jaz se na hitro ozrem v tisto smer, nato pa še hitreje odvihram stran. Sošolki me

komaj dohitita. »Pa kaj je s tabo?« me vpraša ena od njiju. Stresem z glavo: »N'č. Gremo hitr, avtobus bo kmal odpeljal.«

Sem kruta do svojega očeta? Bi mu morala navdušeno skočiti v objem, ker se je po nekaj mesecih končno prikazal? Bi me morala peči vest, ker me skrbi, kaj bodo o meni mislili in govorili drugi, ko me bodo videli z njim? Dvomim. Če bi me imel res rad, kot sicer napiše na koncu vsakega še tako krutega pisma, bi se malo bolj pobrigal zame. Odkar sta se z mamo ločila, no, pa saj tako je bilo že prej, sem mu morala biti na voljo vedno, ko se je spomnil, da bo prišel, pa če mi je bilo všeč ali ne. Zaradi njega ne zaupam, ne morem zaupati nobenemu fantu ali moškemu več, vse odkar sem odkrila, kakšen je moj oče v resnici. Ne morem se jim približati, jim zaupati ... Strah me je, kaj si bodo drugi mislili o meni, zato se bojim govoriti o sebi, raje poslušam druge – to pa vse odkar sem se navadila očeta poslušati in spraševati, ne pa govoriti o sebi, saj me je bilo vedno strah, da bo kruto skritiziral vse stvari, ki sem jih počela, vse stvari, ki so me veselile, vse stvari, vse ljudi, ki so mi veliko pomenili; kakor se je to zgodilo že tolikokrat. Strah me je, da bi se ti vzorci ponavljali v mojem življenju, da bi ljudje, še posebej fantje, ravnali z mano tako, kot z mano ravna on.

Prišle smo na postajo. Avtobus je pravkar prispel. Sedem na stol zraven sošolk in se končno sprostim. Prihranjeno mi je bilo mučno popoldne prikimavanja in smehljanja, prihranjena mučna vprašanja naslednji dan. Eno breme manj na mojih ramenih ...

Torek. Avtobus je pripeljal na postajo. S prijateljicama se poslovim in se počasi odpravim proti domu. Pridem domov, vklopim računalnik in preverim elektronsko pošto, spreleti me srh. Saj to ni res! Kaj pa to počne tukaj?

From: **Oče**

Date: 2011/3/29

Subject: Pojasnilo

To: Jaz

Draga hči.

Danes opoldne mi je skoraj postalo žal, da sem prišel na obisk. Po tvojem neprijaznem pobegu in zatajitvi sem brž ugotovil, da ti je bil moj obisk odveč. Očitno ti je bolj pomembna družba tvojih vrstnikov, ki te bodo kot vsa današnja družba takoj, ko se jim bo zdelo, da so iz tebe potegnili vse, kar so lahko, zavrgli, kot pa tvoj edini oče, ki ti vedno nudi pomoč in te bo tudi imel vedno rad.

Ne opravičujem se ti, če morda nisem takšen oče, kot bi si ga morda želela, ker nisem takšen kot drugi, ker pač nisem dopustil, da bi me družba potegnila v svoj kalup – kar pa se, kot opažam, na žalost sedaj dogaja tebi. Žal mi je, ker moja drugače tako inteligentna hči tako naivno verjame in upošteva vse, kar ji dopovedujejo v šoli.

Morebiti pa se ti bo odslej še manj pomembno srečevati se z mano (do pičice namreč ponavljaj vzorec svoje matere, ki me je po začetnem ljubezenskem navdušenju vse bolj pomikala proti koncu seznama svojih zanimanj, družabnosti in obveznosti – rečeno mimogrede!).

Oče

Osupnem. To naj bi bil moj oče?

MORJE JEZNIH DEŽNIKOV

Na drugem koncu malega mesta, daleč stran od civilizacijskih presežkov in ustvarjalnosti, je stala hiša. Ta hiša je bila res sila nenavadna, a največjo posebnost ji je dajal strah v očeh odraslih meščanov, ko si vprašal zanjo. Kot otrok sem se je bala, kajti strah so mi vtepli v glavo že kmalu po tem, ko smo se s starši preselili. Odkar pa je neki otrok bledezelen prikričal v mesto, češ da je videl duha, pa za hišo velja, da v njej straši.

Moja otroška radovednost me je nekega dne skupaj z drugimi otroki gnala pogledat, »kaj novega tam dogaja«.

Do hiše je vodila široka gozdna pot, označena z velikimi sivimi kamni, ki so se zdeli kakor stražarji, ki te čuvajo, kadar sam stopaš po njej. Morda so pozimi vodili popotnike ali tam živeče, da niso zašli in se izgubili v gozdu.

Ustavili smo se pred visokimi železnimi vrati, ki so malo spominjala na tista s pokopališč, saj so imela ponekod že zarjavele rešetke, zavito okrasje, na vsako stran pa so se nadaljevala s prav tako visoko železno ograjo. Bila so narahlo odprta, nad njimi pa je visel napis »Dobrodošli«.

Dan je bil sončen in topel, a vendarle nas je oblival mrzel pot, srce nam je divje utripalo v ritmu strahu in nemira. Ampak za vrati nas je čakalo pravo presenečenje. Povsod naokoli se je razprostiralo velikansko dvorišče, poraslo z lepo zeleno travo, veliko raznovrstnostjo rož, ki so se bohotile v vsej svoji lepoti. Sonce jih je obsijalo in vrt je bil videti kakor mavrica, ki je posijala iz senčne in mračne gozdne poti. Ob vsaki strani so rasla drevesa (po mojem laičnem poznavanju vrst so bile jablane).

Kar obstali smo. Malo zato, ker nismo upali naprej, malo pa zaradi pogleda na vrt, ki bi po mojih predstavah čisto lahko bil tudi rajski. Potem pa je naenkrat nekaj zašumelo v grmičevju rož, vejice so zapokale, zapuhalo je in zavreščalo. Otroci so kriče stekli nazaj skozi gozd, iz grmovja pa je vsa prestrašena izskočila mala črna muca. Histerično sem se zasmejala.

Ko sem se že odpravljala, me je nekaj ustavilo. Bila sem sama in bila sem grozno radovedna. Odločila sem se nahraniti svojo radovednost in se podala raziskovat. Dosegla pa sem ravno nasprotno. Zdaj sem vedela, da v hiši *mora* nekdo živeti, saj se trava pač ne pokosi sama. A videla nisem žive duše, poleg tiste male muce, ki me je razigrano spremljala na obhodu posestva.

Šele takrat sem si prvič dodobra ogledala hišo. Bila je velika, s podolgovatimi okni in ogromnimi vhodnimi vrati, kakor tiste graščine iz devetnajstega stoletja, kjer so prebivali bogati meščani. Skorajda nisem odprla ust. Malce zlovešče je delovala, piko na i pa ji je dajal majhen okrogel stolpič na desni. Počutila sem se neprijetno, a svoje raziskovanje sem opravičevala s tem, da so bila vrata pač odprta.

Zadaj za hišo sem našla majhen paviljon. Na njem je pisalo: »Morje jeznih dežnikov«. Nikakor nisem razumela, kaj za vraga to pomeni. Morje jeznih dežnikov. Je to uganka? Sedla

sem v paviljon. Zaprla sem oči. Navdušena nad mirom, nad vonjem rožic, ki so cvetele okoli mene, in nad muco, ki se je igrala okoli mojih nog, sem obsedela. Čas se je ustavil.

Pogosto sem po šoli zahajala tja. Tisti paviljon sem vzela za svojega. Vanj sem se hodila učiti, brati, meditirati, jokati ... Nikoli pa nisem nikogar videla, razen tiste muce, ki je v nadaljnjih mesecih postala že bolj mačka. V mestu se je govorilo, da sem čudna, mene pa je kraj popolnoma očaral in zasvojil. Nekaj pa mi vendarle ni dalo miru. Kdo tukaj živi? Nekdo vendar mora. Zato sem šla raziskovat.

Že tedne nazaj sem videla priimek nad vrati, ko sem hotela pozvoniti, pa mi je prst obstal na gumbu. Seveda sem pobrskala po internetu, pa sem našla samo to, da je sedanji lastnik nek uspešen podjetnik, ki pa naj bi živel v Južnoafriški republiki.

Potem sem šla raziskovat zgodovino hiše. Zgrajena je bila leta 1857, podrtja 1877, ko je bil ogromen požar, in obnovljena leta 1887. V njej je nekdaj živela madame Meri, ki je imela konje. A nič od tega mi ni pomagalo. Potem sem našla podatek, da se je tukaj zgodila velika poroka, kjer je na dvorišču huda nevihta pregnala vse svate, odneslo jim je dežnike, neznan otrok pa je padel v velik potok ob robu posestva in utonil. Takrat so mu v spomin zgradili paviljon. Članek je bil vzet iz starega časopisa, datiranega v leto 1907.

Zmrazilo me je. Je to tisti paviljon, kjer sem jaz tako rada sedela? Brala sem dalje. Ugotovila sem, da ima od tistega leta hišo v lasti ista rodbina. Nič pretresljivega se ni več zgodilo v njej. Ugotovila sem tudi, da je tri članke napisala ista gospa. Šla sem pogledat, če še živi, in videla, da živi točno v tem mestecu.

Nerada sem s keksi v rokah pozvonila pri vratih. Srce mi je poskakovalo v prsih. Vrata so se odprla. Dobro sem videla zareze časa v njeni koži, ki so na obrazu zarisovale neko vdano otožnost. Oči so bile polne spominov in bolečine, morda so bile nekoč zelene, morda modre, danes pa so bile izprano sive in uprte nekam daleč v preteklost. Na prosojnih rokah so bile jasno zarisane žile, poročni prstan pa je že nekaj časa zataknjen počival na levem prstancu. Človek bi rekel, da je čisto sprejela svojo usodo in da se je že davno pomirila s svojo preteklostjo. Vendarle pa se je dalo razbrati nekaj žalostnega v vsej njeni pojavi. Ni bila presenečena. Povprašala sem jo po hiši. Takrat sem začutila nemir in žalost.

Rekla je samo: »Nekoč je tam sijalo sonce. Rože so cvetele, v miru sem sedela zadaj v paviljonu in mala črna muca mi je delala družbo.«

KONČNO JAZ

Sovražila sem ta občutek samote. Stala sem sredi sobe, napolnjene z neznanimi ljudmi, a še vedno me je spremljala preljubna samota. Roke sem ovila okoli sebe in si poskusila predstavljati toplino človeka, ki te ceni in te ima rad. Zdrznila sem se od dotiku roke na moji rami.

»Pridite,« mi je velel ženski glas.

Zamaknjeno sem jo pogledala. Bila je mlada lepa ženska. Imela je modre oči, obrobljene z dolgimi in gostimi trepalnicami. Nos je imela ozek in rahlo privihan. Njene ozke, z nežnim rdečilom namazane ustnice, so se skrivile v posrečen nasmešek. V njenih očeh sem videla, da bi bilo bolje, da bi odmaknila pogled, a ga nisem bila zmožna. Čutila sem, da bi me ta popolnoma neznana ženska lahko vzljubila, če bi imela voljo in zagotovilo, da bi se iz tega izcimilo nekaj dobrega. A ker tega nisem imela, sem preprosto pozabila na to.

Zavohala sem vonj po kavi. Zaželela sem si je. Rahlo me je potisnila v manjši, bel prostor. Zaznala sem še eno osebo, mizo, nekaj stolov in omaro, a se nisem posebej posvečala podrobnostim. Že dolgo me niso več zanimale. Še vedno sem si močno želela kave. Ženska me je posedla na mehak stol in me pustila samo. Zaželela sem si, da bi imela dovolj moči v roki, da bi jo zadržala ob sebi.

»Kako se počutiš?« je vprašal globok moški glas.

Dvignila sem glavo in počakala nekaj minut, da se mi je vid zbistril.

»Dobro,« sem odvrnila, nekaj časa držala pogled z njim in ga potem spet spustila v naročje. Nisem marala tega moškega. Vedno me je pričakal s tistim bedastim nasmeškom in z zlaganim, vedrim glasom. Njegove sive oči so mi vedno segle naravnost v notranjost, v moje misli. Živel je za to službo. Živel je za to, da mi je lahko vsak drug dan zagrenil življenje z vedno enakim vprašanjem »Kako se počutiš?«

»No, pa poglejva, če se je kaj spremenilo.«

Vstala sem in počasi stopila v kot sobe, ki ga nikoli ne bom pozabila. Na steni je visel prav beden plakat z nekim svetlolasim dečkom, ki se mi je režal v obraz in mi ponujal raznobarnve bombone v različnih oblikah. Ob tem se mi je kar želodec obračal. Sezula sem si čevlje in bosa stopila na hladno ploščad. Gledala sem v svoja stopala. Niso mi bila všeč. Poslušala sem prasketanje kovinske krogle ob kovinsko palico.

»Razočaran sem nad tabo, hčerka moja,« je zamrmral in počasi odkimaval z glavo.

»Obuj se in sedi,« mi je še velel in sedel nazaj na svoje mesto za belo mizo z nekaj papirji in fotografijami. Tam so vsi izgledali tako srečni in povezani med sabo.

Pobrala sem čevlje in sedla. Raje sem hodila bosa. Imela sem občutek prizemljenosti. To mi je bilo všeč.

»V soboto si imela 41 kilogramov. Danes bi jih morala imeti že malo več. Izgubila si jih. 40,5 kilogramov. Veš, da to zate ni dobro. Še posebej ne sedaj.«

Zaprla sem oči in hotela sem, da utihne. Nisem hotela kar naprej poslušati tega. Vsako minuto me je moje telo opominjalo na to. Nisem hotela tega poslušati še tukaj.

»Sestri bom naročil, naj pokliče tvojo mamo. Peljati te mora v bolnišnico.«

Ko je to izrekel, sem sunkovito dvignila glavo in odkimala.

»Ne. Ne moje mame,« sem zašepetala.

Prepletel je prste in se naslonil na mizo. Namenil mi je enega tistih njegovih globokih pogledov in pričakoval moje pojasnilo. Nisem mu ustregla. Še sama nisem dobro vedela, zakaj nisem hotela svoje mame poleg. S tem sem se hotela soočiti sama.

»No, potem pa ti moram povedati, da boš morala na dodatne preiskave.«

Po krajšem premoru je nadaljeval: »Boš zmogla sama?«

Pokimala sem, čeprav je vse v meni kričalo NE. Podal mi je nekaj listov in stopila sem iz sobe. Lepa ženska je sedela za pultom in me urejala neke papirje. Nasmehnila se mi je, ko je opazila, da jo gledam.

»Si dobro?«

Brez odgovora sem stekla ven, na ulico. Vame je butnil gost onesnažen zrak, ki je čisto vsakemu počasi zastrupljal pljuča in ga ubijal. Smrad mi je pognal adrenalin po žilah in pričela sem teči. Nisem se menila za jezne klice in kletvice, ki so se kar vrstile za mano. Nisem se menila za ljudi, ki so se zabijali vame, niti ko me je zalila vroča tekočina, po vonju sodeč češnjev čaj. Samo tekla sem. Ustavila sem se še, ko sem prispela na travnik.

Počasi sem hodila med travo in rastlinjem. Kmalu sem prišla do dreves. Njihovo ostro lubje mi je rezalo dlani in kmalu sem pričela puščati krvave madeže za sabo. Podplati so me pričeli skeleti, a mi to ni nič pomenilo. Vedela sem, da se bo to zacelilo. A moje notranje bolečine se nikoli ne bodo. To sem se že zavedala, ko so ljudje še upali in iskali rešitev. Ljudje kot sem jaz, se tega zavejo veliko prej kot drugi. Čeprav mogoče tega ne pokažejo.

Prišla sem do svojega najljubšega mesta. Jase, obsijane s sončnimi žarki. Legla sem v mehko travo in zaprla oči. Sonce me je božalo in mi odvzemalo bolečine. Bila sem srečna, vsaj za nekaj minut. Še preden sem se zavedala, mi je po licih pritekla solza. Pustila sem jo. Naj moči moja izsušena lica in tanko, suho kožo. Mogoče ju bo pozdravila. Hotela sem veliko vode, da bi se lahko potopila in pozdravila svoje telo, kot to naredijo rastline. A kmalu je moja fantazija prekinila kruta resničnost. Moje telo ne bo nikoli več popolnoma zdravo. Prezirala sem svoje roke, ki jo štrlele iz mojega trupa kot neki posušeni palici. Svoje noge, ki jim sploh ni več možno reči noge. Trebuh, pri katerem sem lahko občutila svoje notranje organe. Svoja rebra. In nenazadnje, svoj obraz. Ustnice so bile suhe in razpokane, oči so se mi v zadnjih mesecih poglobile in povečale, ličnice, ki so tako izstopale. Sovražila sem se. Sedaj.

Sonce je že zahajalo, ko sem se vrnila nazaj v mesto. Listi, ki mi jih je prej dal tisti moški, so bili popolnoma pomečkani in raztrgani. Ko sem prispela v še eno stavbo, ki sem jo sovražila, sem pred žensko za pultom vrgla tiste liste. Ta mi ni bila všeč. Bila je majhna zalita rdečelična ženska, ki je izgledala, kot da se bo vsak čas zadušila. Pospremila me je k stolu in mi naročila, naj jo počakam.

Čakala sem in zdelo se mi je, da je minilo že več ur. Končno je prišla, za njo pa nek visok temen moški. Običajno bi me zanimalo, kdo je to, a zdaj mi je bilo popolnoma vseeno. Najprej me je okaral, ker sem zamujala, in ko sem se prikazala, sem prinesla pomečkane liste in sebe, kot da bi ušla iz gozda. Nasmehnila sem se.

Zmajal je z glavo in mi pomignil, naj mu sledim. Odšla sva v temno sobo, ki je imela na sredini mizo in nekaj aparatov, ki so oddajali čudne zvoke. Legla sem in moški mi je na senci namestil hladna plastična obročka, ki sta bila povezana z enim od aparatov.

»Sedaj se pa samo sprosti in se ne premikaj,« mi je še naročil, potem pa izginil v sosednjo sobo.

Nikakor se nisem mogla sprostiti. Živce mi je paralo tisto piskanje in tuljenje aparatov. Končno je bilo konec in moški me je popeljal v svojo pisarno. Slike je namestil na svetlečo tablo in si jih ogledoval.

Večkrat je zmajal z glavo in izpustil tihi: »Jezus.«

Sama sem z očmi iskala nekaj, kar bi mi dalo odgovor na njegovo jamranje, a se nisem čisto nič znašla.

»Povečal se je. Veliko bolj, kot smo načrtovali,« je nazadnje rekel in sedel.

»Koliko?« sem tiho izdabila.

»Težko je napovedati,« je začel mencati.

»Koliko?« sem vprašala ostreje in ga zabodeno pogledala.

»Nekaj tednov ali dni. Priporočam ti, da povemo tvoji mami in da ostaneš v bolnišnici.«

Vstala sem in odšla proti vratom.

»Nikoli ne bom umrla v tem zanikrnem prostoru,« sem še z gnusom rekla in odšla.

Stekla sem domov.

Mama je v mojem pogledu videla odgovore na svoja neizrečena vprašanja. Komaj je zadržala solze. Objela me je in samo tiho pela pesem, ki mi jo je pela, ko sem bila še punčka. Ko sem bila še brez skrbi. Ko sem bila še zdrava.

»Kje?« je zašepetala in vedela sem, da se pogovarjava o mojem pogrebu.

»Povsod,« sem odvrnila.

Pokimala je in mi objela obraz. Pustila sem ji, čeprav je dobro vedela, da sem sovražila dotike.

Bila je sreda. Deževalo je.

»Pojdiva ven,« sem ji rekla.

Čutila sem, da se bliža.

Moj konec.

Pokimala je in mi pomagala nadeti plašč ter me obuti.

Odšli sva na jaso. Pričelo je liti, grmeti in strele so osvetljevale nebo.

»Bolje bi bilo, če bi se vrnili in prišli nazaj jutri,« je predlagala mama.

Zadržala sem jo in jo pogledala. Obstala je. Ne vem, ali je jokala ali so bile tisto kaplje dežja.

»Pridi,« sem rekla in jo popeljala do svojega malega raja.

Pogled je bil nebeški. Drevesa so zadrževala dežne kaplje. Ko je zagrmelo, je streslo tla in drevesa so spustila lahen tuš nadte. Zasmejala sem se. Prijela sem jo za roki in jo zavrtela. Radostno se je zasmejala in počutila sem se srečno. Nazaj zdravo. Legla sem na mokro travo, na blato in gledala, kako so se mi bližale kapljice dežja.

Mama je legla poleg in me prijela za roko.

»Rada te imam, mama,« sem zašepetala in okusila osvežujoč dež.

»Tudi jaz tebe, ljubica,« je rekla in glas se ji je zatresel.

»Ne skrbi zame. Poletela bom, kot ptica, kot seme in ponovno bom zaživela nekje drugje. Zrastla bom v čudovito zdravo drevo, ki bo dovolj močno, da bo kljubovalo vsakomur in vsem. V tem trenutku pa potrebujem tvojo moč. Preden grem, moram vedeti, da boš v redu.«

»Kako si lahko tako močna?«

Nasmehnila sem se: »Saj nisem. Me vidiš? Krhka sem kot posušena vejica. Zunanost je enaka notranjosti, v mojem primeru.« To je bilo zadnje, kar sem bila zmožna reči. »Obljubi, da boš v redu.«

»Obljubim,« je z odločnim glasom rekla in me pogledala.

Močno me je zbolelo v glavi. Zaprla sem oči in pričela globoko dihati. A še vseeno sem se morala nekaj prepričati: »Obljubi, da si boš kupila veliko rož in da boš obiskovala to jaso. Nočem je pustiti same.«

»Obljubim,« je ponovila z enako odločnostjo.

Bila sem zadovoljna, srečna in vesela. Lahko sem odšla.

»Mama?«

»Ja, ljubica?«

»Bi mi lahko zapela pesem?«

»Seveda.«

In je začela. Nežna melodija me je ponesla v preteklost. Vsi moji spomini so prišli na dan. Tudi tisti, na katere nisem bila tako ponosna, a bili so del mojega kratkega življenja. In vesela sem, da sem jih doživela.

Zavila me je nežna roka vetra. Kapljic nisem več čutila. Bolečina je izginila in čez usta se mi je razlezel nasmeh. Preprost, čist in zadovoljen nasmeh. Odprla sem oči in zagledala širen prostor. Vsepovsod so bile rastline in drevje. Slišala sem slap in stekla sem tja. Pogledala sem v čisto vodo. Bila sem tista prava jaz. Ravno prava. Vedela sem, da sem na koncu. Končala in hkrati začela živeti življenje.

Srečna.

Vesela.

Samo jaz, brez tujkov v moji glavi.

Končno jaz.